Percy învinge trei şampioni mondiali

de

Herbert Wulfner

EDITURA »TEMPO«

Toate drepturile rezervate.

PERCY ÎNVINGE TREI CAMPIONI MONDIALI

—————— de ——————

Herbert Wulfner

Colectia: Noul Excentric Club
Nr. 01

CUPRINS

I. REGELE ANGLIEI — NU!..3
II. FIECARE OM ARE SLĂBICIUNI......................................10
III. PANGLICA ALBASTRĂ..15
IV. TIGRUL DIN WHITECHAPEL..23
V. «LOVITURA» PERCY...29

I. REGELE ANGLIEI — NU!
MISTER PERCY STUART — DA!

La o masă lungă, acoperită cu negru, din sala indiană a «Excentric-Clubului», se găseau adunaţi cei 197 de membri ai acestei extraordinare şi distinse asociaţii din New-York.

Servitorii în costume indiene serveau şampanie, ţigări de foi şi ţigarete. Cu aceşti servitori, membrii clubului se înţelegeau printr-un sistem anumit de semne, întrucât originalii lachei erau surdo-muţi. Trebuiau să fie astfel, potrivit paragrafului 94, aliniatul B., din regulamentul interior al «Excentric-Clubului».

Servitorii surdo-muţi nu pot divulga secrete, pentru că nu le aud.

Propunerea făcută înainte cu doi ani de un membru al clubului, ca servitorii să fie şi orbi, a căzut la vot, din motive lesne de înţeles.

Cine erau însă membrii «Excentric-Clubului?»

Oameni bogaţi şi distinşi, dar plictisiţi de ritmul monoton al vieţii, care căutau să se distreze, oferind mereu lumii câte ceva nou şi uluitor, pentru a dovedi că «Excentric-Cubul» a născocit din nou o ispravă «nemaiauzită».

Căci pe întreg pământul nu exista nicio chestiune, care să fie atât de extravagantă, de primejdioasă sau de costisitoare, încât să treacă drept «imposibilă» sau «irealizabilă» pentru membrii clubului. Putea deveni membru al clubului numai acel care dăduse dovada unui curaj şi a unui calm extraordinar.

William Spencer, preşedintele clubului, apăsă pe unul din numeroasele butoane din faţa sa şi în aceeaşi clipă se auzi detunătura unui tun, care se găsea în subsolul clădirii.

Imediat, amuţiră toate glasurile. Se făcu o tăcere ca de moarte, căci această detunătură înlocuia la «Excentric-Club» tradiţionalul clopoţel de la adunările altor societăţi.

Preşedintele Spencer, de o statură elegantă şi zveltă, cu barbă albă şi cu un păr mare, pieptănat cu îngrijire, se sculă, spunând cu glasul său sonor:

— «Prieteni, am să vă fac două comunicări, care sunt de mare importanta pentru voi.

Întâi: membrii «Excentric-Clubului» au atins numărul care nu mai poate fi depăşit. Statutul nostru prevede, după cum ştiţi, că nu pot face parte din club mai mult de 197 de membri».

— «Bravo, bravo, trăiască «Excentric-Clubul»!

— «Şi acum, cea de-a doua comunicare», continuă preşedintele: mister Percy Stuart, tânărul gentleman, cunoscut în întreg Now-Yorkul, care, după cum ştiţi cu toţii, este multimilionar şi aparţine unei familii foarte distinse, mi-a trimis o scrisoare, pe care îmi voi permite imediat să v-o citesc».

Preşedintele scoase scrisoarea din buzunar, o deschise şi, în

mijlocul celei mai adânci tăceri, o citi:

«Domnului Preşedinte al «Excentric Clubului»!

«În ultimii trei ani, am încercat de 57 ori să devin membru al «Excentric-Clubului». Am fost însă respins de 57 ori, din motive pe care nu le cunosc.

Aventurile mele, pe care le-am trăit de la vârsta de 15 ani, atât în America cât şi în Europa, sunt cunoscute în întreaga lume. Ele au făurit o anumită aureolă numelui meu. În baza sensului şi scopurilor «Excentric-Clubului», sunt deci îndreptăţit să pretind primirea ca membru.

Domnule preşedinte, mă anunţ prin prezenta pentru a 58-a oară şi-mi permit a vă comunica respectuos că, în cazul că voi fi respins şi de astă dată, vă voi lovi cu cravaşa în public, atât pe dv., cât şi pe ceilalţi 196 membrii ai Clubului, unul după altul.

Până atunci, permiteţi-mi însă, a vă exprima deosebita şi distinsa mea stimă.

Rămân devotatul Dv.

Percy Stuart»

— «Dar asta e nemaiauzit», izbucniră dintr-odată mai multe voci iritate: «Suntem pur şi simplu ameninţaţi»! Şi unul din membrii clubului — înalt, slab, cu părul roşu-blond şi cu un cap care semăna cu cel al unui uliu — se ridică şi strigă enervat:

— «Nu trebuie permis acestui Percy Stuart să treacă pragul casei noastre. Am jurat, în una din şedinţele anterioare, că voi renunţa la calitatea mea de membru al clubului, dacă Percy Stuart trece pragul acestei săli».

— «În cazul acesta, poţi rămâne liniştit membru al clubului, d-le baronet Mac Hollister», răsună în clipa aceea o voce clară, «căci Percy Stuart nu trece pragul casei. El vine la voi pe fereastră!»

Unul din uriaşele geamuri se prăbuşi cu zgomot asurzitor, iar prin deschizătura astfel formată, un tânăr elegant îmbrăcat sări în sala clubului, situată la al treilea etaj.

— «Bună seara, gentlemeni», zise Percy Stuart şi se înclină surâzător, desfătându-se să sfideze privirile uimite ale celor 197 de membrii ai clubului, — «nu e nevoie să mă recomand, căci fiecare dintre dv. mă cunoaşte. Ei bine, sunt aici şi cer răspuns la întrebarea mea: voiţi să mă primiţi ca membru al clubului, sau preferaţi cravaşa?»

Se iscă o larmă asurzitoare, însă preşedintele restabili imediat liniştea.

— «Trebuie să mărturisesc», spuse preşedintele surâzând, «că mister Percy Stuart nu s-a prezentat într-o manieră prea excelentă. În ce priveşte ameninţarea sa cu cravaşa, nu sunt însă supărat, întrucât gândesc că nu poate fi ceva mai excentric decât a încerca să obţină

primirea în clubul nostru prin astfel de mijloace».

— «Protestez! », strigă baronetul Mac Hollister.

— «E natural să protestezi», răspunse Percy Stuart, «suntem doar duşmani vechi».

— «Domnilor din «Excentric-Club», se adresă apoi Percy Stuart celorlalţi membri. «Supuneţi-mă celui mai sever examen, cereţi-mi cu acest prilej să mă ruinez, trimiteţi-mă în «ţările de foc» sau la Eschimoşi, pretindeţi-mi să încerc un zbor în planeta Marte, dar nu mă înjosiţi refuzându-mi primirea în club».

— «Suntem 197 de membri», rosti furios baronetul roşcovan, «asta înseamnă că niciun om de pe pământ nu mai poate fi primit ca membru, de ar fi el chiar şi regele Angliei!»

— «Da, regele Angliei nu poate fi primit, eu însă sunt Percy Stuart şi vă rog să nu uitaţi acest lucru, domnilor!»

Râsete şi chiar unele aplauze izbucniră la aceste cuvinte. Numai baronetul irlandez măsură din cap până în picioare pe tânăr, aruncându-i priviri de ură.

— «Vom lua în discuţie chestiunea d-tale, mister Percy Stuart, şi vom decide chiar astăzi», spuse bătrânul preşedinte. «Luaţi, vă rog, loc pe scaunul liber din mijlocul sălii!»

— «Mulţumesc, domnule preşedinte». La aceste cuvinte, Percy Stuart se aşeză comod pe scaunul de piele, dar în aceeaşi clipă, podeaua se deschise sub el, iar scaunul dispăru cu tot cu tânăr, coborându-se în una din sălile subterane de aşteptare.

Percy Stuart se văzu deodată la o mare adâncime, într-o cameră îngustă, care era luminată cu o flacără slabă de gaz. Abia se opri scaunul, când din toate părţile coborâră perdele întunecate.

Oricare altul s-ar fi înspăimântat, dar Percy Stuart rămase pe deplin liniştit în scaunul său şi privi calm de jur împrejur.

Micul cabinet era împrejmuit cu pereţi de sticla, care nu păreau să fie prea rezistenţi. După unul din aceşti pereţi se găsea un leu uriaş, care la vederea lui Percy se ridică cu un muget înspăimântător, încercând să spargă geamul de sticlă. Alături de această bestie, era adăpostit un tigru sălbatic, iar în dosul unui alt geam, Percy zări un şarpe uriaş.

«Drăguţă menajerie», murmură Percy Stuart, aprinzându-şi o ţigară. «Lipseşte numai baronetul Mac Hollister, ca să fie reprezentate cele mai selecte bestii ale globului».

Percy căscă şi se lăsă cu voluptate în voia somnului. E de mirare oare că era obosit, după ce timp de trei zile şi trei nopţi fusese fără întrerupere la volanul maşinii sale? Percy Stuart se aprindea uşor, expunându-se la orice pericol. De aceea, n-a putut refuza pe simpatica dansatoare de la baletul Operei, care îşi exprimase un capriciu curios: ca împreună cu Percy Stuart să străbată în timp de

trei zile, în automobilul acestuia, teritoriul Statelor Unite. Percy nu era omul care să socoată că un astfel de capriciu e irealizabil. De aceea, a făcut pe placul fetei. Şi ar mai fi rămas încă o zi în voiaj, dacă ea i-ar fi cerut-o. Acum însă, după terminarea călătoriei, se simţea obosit.

Şi pe când bestiile îl priveau setoase de sânge, neîncetând încercările lor zadarnice de a ajunge la el, Percy îşi înclină capul pe umăr şi adormi liniştit.

El se deşteptă abia în momentul când scaunul se ridică din nou în sus. Ajungând iarăşi în sala indiană, preşedintele i se adresă cu cuvintele:

— «Mister Percy Stuart, îţi fac plăcuta comunicare că, pentru d-ta, suntem decişi să schimbăm statutele. Membrii «Excentric-Clubului» îţi cer însă să dai dovada însuşirilor d-tale. Eşti gata» — vocea preşedintelui Spencer luă un ton aproape solemn — «eşti gata mister Percy Stuart să dezlegi atâtea probleme câţi membrii sunt acum în clubul nostru?»

— «Ar fi deci 197», răspunse Percy Stuart. «Desigur, sunt gata, domnule preşedinte».

— «Te fac atent că examenul nostru pune la cele mai grele încercări puterile d-tale fizice şi morale. Vei fi încercat asupra curajului, energiei şi rapidităţii hotărârilor d-tale. Vei fi expus celor mai grozave pericole. Va trebui să renunţi la tot ce ai iubit până acum şi să iubeşti ceea ce până în prezent n-ai putut suferi».

— «Domnule preşedinte», răspunse vesel Percy Stuart, «cereţi-mi să mă transform într-o balenă şi mă voi strădui s-o fac».

— «Bine», spuse preşedintele, ridicând o scrisoare sigilată. «Primeşti acum prima misiune. Dacă acesta va fi îndeplinită, îţi voi transmite printr-un curier o a doua scrisoare, conţinând cea de a doua misiune. Poţi acum să deschizi scrisoarea şi s-o citeşti în prezenţa noastră».

— «Daţi-mi voie domnule preşedinte şi dv. domnilor din club, să vă mulţumesc pentru bunăvoinţă. Mă voi strădui să fac cinste «Excentric-Clubului» şi sunt ferm hotărât să îndeplinesc cele 197 de misiuni, presupunând bineînţeles că viaţa ce am de trăit îmi va ajunge în acest scop şi că nu voi muri în încercarea de a îndeplini una din ele. De se întâmplă asta, veţi avea bunăvoinţa să-mi ardeţi corpul şi să împrăştiaţi cenuşa mea în cele patru vânturi».

Cu o mişcare agilă, Percy Stuart deschise apoi plicul şi citi cu glas tare:

PRIMA MISIUNE:

«În trei zile consecutive, Percy Stuart va provoca pe trei campioni mondiali. Şi anume:

În prima zi: pe cavalerul Giuseppe Biancini, renumitul campion de scrimă, care se găseşte în New-York, Hotel Savoy.

A doua zi: pe Fred Willington, campionul mondial de înot (New York, Swimming Club).

A treia zi: pe Joe Janson, supranumit «Regele negru al boxerilor» şi în prezent starul şi atracţia teatrului «Cristal-Pallace» din New-York.

Chiar dacă Percy Stuart va fi învins numai în una din aceste lupte, prezenta misiune va fi considerată ca neîndeplinită».

«Excentric-Club».

II. FIECARE OM ARE SLĂBICIUNI

— «Bună dimineaţa, mister Burns, — sper că eşti bine sănătos!»

Cu aceste cuvinte intră Percy Stuart a doua zi dimineaţa în sala pe care mister Burns, cel mai renumit antrenor sportiv din New York, o amenajase pentru exerciţiile sale şi în care îşi preda şi lecţiile.

Mister Burns, un bărbat zvelt, puţin încărunţit, îşi făcea tocmai pregătirile pentru începerea antrenamentului zilnic la «sacul de nisip». Exerciţiile la «sacul de nisip» cer celui ce le face să dea loviturile de box, dar într-un sac atârnat de plafon, antrenându-şi astfel corpul prin încordarea forţelor, tot aşa ca şi când ar lupta cu un adversar veritabil.

— «Ce surpriză plăcută că te văd iarăşi la mine după un timp îndelungat», spuse antrenorul, scoţându-şi mănuşile de box.

— «Să nu-şi amintească elevul recunoscător de bătrânul său profesor?», răspunse Percy Stuart, strângând călduros mâna antrenorului.

— «Vin la d-ta, mister Burns, pentru ca să-ţi cer sfatul într-o chestiune foarte importantă. Ce părere ai despre următoarele: voi putea învinge oare pe cavalerul Giuseppe Biancini, renumitul campion de floretă? Voi reuşi să întrec cu mare distanţă pe Fred Willington, faimosul campion de înot? Şi în fine, voi putea învinge oare pe Joe Janson, Regele boxerilor? Căci mi-am pus de gând să provoc pe aceşti trei campioni mondiali. Da, pot să-ţi mărturisesc că provocările le-am şi expediat în scris».

Antrenorul Burns, pe care uimirea îl sufocase, trebui să-şi revină mai întâi în fire, ca să poată răspunde:

— «Du-te la un medic de nervi, mister Stuart. Nu-mi lua în nume de rău acest sfat, dar e singurul pe care ţi-l pot da. Vrei să-l învingi pe cavalerul Giuseppe Biancini? Dar ăsta e de neînvins, căci înainte ca să-i poţi da d-ta o singură lovitură, te va străpunge din primul moment.

Iar cine vrea să-l întreacă la înot pe Fred Willington, trebuie să fie mai viguros ca o stâncă. Şi chiar dacă ţi-ar reuşi s-o termini bine cu primii doi adversari, ceea ce e imposibil, tot nu vei triumfa prea mult, căci Joe Janson, boxerul negru, te va face «knockout» din prima repriză, ca să nu-l uiţi toată viata. Caută-ţi mai bine altă distracţie, decât s-o începi cu cei trei campioni mondiali!»

— «Dar ştii prea bine, prietene Burns», spuse Percy Stuart, «că patru ani de-a rândul am fost campionul Universităţii din Harvard. M-ai instruit doar destul timp şi m-ai asigurat că sunt un sportsman de prima clasă!»

— «Asta eşti, dar aici e vorba de trei campioni mondiali şi fiecare din ei e neîntrecut în sportul său. Mai bine retrage nenorocitele de provocări. Te conjur, fă aşa fel ca să rămâi cel puţin om de onoare!»

— «Imposibil. Am provocat pe cei trei campioni fără să-mi dau numele. Voi purta mască pe timpul luptelor, căci nu sunt deloc dispus să mă expun aplauzelor sau huiduielilor publicului. Am promis lui Giuseppe Biancini, lui Fred Willington şi lui Joe Janson câte 50.000 de dolari, în caz când unul din ei mă va învinge. Banii sunt depuşi la «New York City Bank», iar mâine seară are loc prima luptă: cea cu cavalerul Biancini, la circul Barnum!»

— «Dar cel puţin, nu-i aşa că loviturile vor fi numai marcate?», întrebă mister Burns foarte îngrijorat.

— «Din contră, dragul meu, ne vom lupta cu pieptul gol. Fiecare împunsătură va fi reală şi va curge sânge».

— «Nenorocitule!», strigă Burns, frângându-şi mâinile: «Ţi-ai comandat sicriul? Eu am să-mi procur din timp crep de doliu pentru pălărie!»

— «Şi nu-mi poţi da oare nici un sfat, cum aş putea să-l înving pe cavalerul Biancini?», întrebă Percy Stuart. «Fiecare om are anumite slăbiciuni! Gândeşte-te Burns, n-am putea întinde vreo cursă lui Biancini?»

— «O cursă? Ar trebui să-i legi mâinile la spate, căci altfel sunt sigur că te va străpunge. Dar, stai, ţi-aş putea destăinui o particularitate a lui Biancini, pe care e bine s-o cunoşti, cu toate că în cazul d-tale nu ţi-ar folosi prea mult. Cavalerul Biancini, italian ca şi toţi ceilalţi campioni ai floretei, are o tânără şi adorabilă soţie, cu care s-a căsătorit acum şase luni».

— «O femeie!», exclamă Percy Stuart, «vezi, dragul meu, că omul nostru îşi are slăbiciunea lui. Soţia iubită înseamnă pentru bărbatul ei o mare slăbiciune».

— «Mai departe îţi pot comunica», continuă Burns, «că Biancini e de o gelozie nebună din cauza fermecătoarei sale Fioretta, care într-adevăr e o veneţiană de rară frumuseţe. N-o lăsă nici o clipă singură; iar când se luptă, ea e nelipsită într-o lojă, ca el s-o poată vedea în orice moment. Privirea ei îi dă putere şi avânt, surâsul ei îl electrizează, un singur cuvânt, un singur strigăt al ei, şi adversarul este învins».

— «De minune!», răspunse Percy, «desigur că Biancini va aduce pe tânăra sa soţie la circ. Vezi, dragul meu Burns, ştiam eu că numai d-tale trebuie să mă adresez pentru a afla ceva interesant. Nu-i aşa că şi campionul mondial de înot Fred Willington are oarecare slăbiciuni?»

— «Willington? El e un mare şmecher. Pe timpuri a fost poliţist în Londra, având-şi postul la un pod, care din întâmplare era tocmai acela de pe care se aruncau în Tamisa cei mai mulţi sinucigaşi. În astfel de cazuri, Willington sărea după ei în apă, dovedind că e un atât de bun înotător, încât lumea începu să se intereseze de el. Acum, fostul poliţist câştigă o avere considerabilă ca înotător de profesie.

Între noi fie vorba însă, Willington e un mare laş».

— «Laş? Cel mai bun înotător din lume?»

— «Da, când e în apă se simte în largul lui, dar crede-mă, Fred Willington suferă de mania persecuţiei.

Când era încă poliţist a arestat pe un faimos criminal, care teroriza pe atunci Londra. Îţi vei fi amintind, desigur, numele lui: era supranumit «tigrul din Whitechapel» şi avea pe conştiinţă mai multe omoruri decât fire de păr în cap».

— «Exact», spuse Percy, «Tom Graham; tigrul din Whitechapel. Pe ăsta îl poţi vedea — în hainele cu care a fost arestat — în secţia monştrilor din muzeul figurilor de ceară, din strada 56. Va să zică, Tom a fost arestat de Fred Willington?»

Mister Burns dădu din cap, în semn de afirmare.

«Acesta arestare i-a dus multe ponoase. Când Tom se găsea în faţa juraţilor, Willington a depus împotriva lui. Tom a jurat că se va răzbuna oribil, dacă va reuşi vreodată să evadeze din închisoare. De atunci, fostul poliţist e obsedat de teama că Tom Graham şi-ar puţea recâştiga libertatea, punându-şi apoi în aplicare ameninţarea. Frica l-a făcut să părăsească Anglia şi să se stabilească în Statele Unite. Ha, ha, ce spui de slăbiciunea asta?»

— «Spun, mister Burns», exclamă triumfător şi plin de bucurie Percy Stuart, «spun că eşti un om de ispravă şi că găseşti totdeauna un sfat bun şi un ajutor pentru prieteni. Dar mai departe… Ce ştii despre Joe Jansen, boxerul negru?»

Antrenorul aruncase într-un colţ ţigareta fină pe care i-o oferise Percy Stuart, aprinzându-şi apoi luleaua sa scurtă:

— «Despre acesta ştiu numai că e un uriaş de neînvins. E tare ca fierul şi cu muşchii ca de oţel. În plus, e şi foarte şiret, neîncrezător şi prudent. Nimeni nu-l poate înfrunta».

— «De lupta cu regele boxerilor nu mă tem», răspunse Percy Stuart, «căci pe terenul acesta mă simt destul de tare. Vei veni astă seară la circul Barnum?»

— «Pentru numele lui Dumnezeu!» strigă Burns, alergând după Percy Stuart, care pusese mâna pe clanţa uşii. «Doar nu te gândeşti serios să-ţi măsori puterile cu Joe Janson, regele boxerilor! Cu ce lovitură anume crezi că l-ai putea doborî vreodată?»

— «Uite aşa, foarte simplu!» răspunse Percy Stuart, lovind pe mister Burns cu pumnul în stomac şi doborându-l jos. «Nu mi-o lua în nume de rău», zise el surâzând. «Rămâi aşa liniştit zece minute, căci atâta îţi trebuie până să-ţi revii în fire.

Şi dacă vei avea iarăşi nevoie de bani, dragă Burns, aminteşte-ti de mine. Ştii că punga mea îţi este totdeauna deschisă. La revedere, Burns!»

III. PANGLICA ALBASTRĂ

La ora 6 seara, o mulţime imensă de oameni se înghesuia în faţa porţilor circului Barnum, care erau încă închise.

Afişele mari şi colorate, lipite pe stâlpii de reclamă şi pe toate zidurile libere ale New York-ului, anunţau că în seara aceea va avea loc, ca punct de atracţie al reprezentaţiei de gală, o luptă cu floreta între campionul mondial, cavaler Giuseppe Biancini şi un necunoscut mascat. În felul acesta, fusese atrasă la circ o mulţime enormă de spectatori.

— «Vechea păcăleală!» murmură un domn mic şi gras, care stătea în primele rânduri. «Probabil că biletele sunt de mult vândute speculanţilor ambulanţi, iar noi vom trebui să renunţăm dacă nu vom consimţi să plătim preţuri duble sau triple!»

— «Eu nu mă sinchisesc de preţ», strigă un irlandez subţire, cu păr roşu ca focul. «Plătesc cât se cere, numai să pot asista la această luptă».

— «Aşa? Crezi oare că sub masca necunoscutului rival al lui Biancini se ascunde un fiu al Irlandei?»

— «Pariez imediat, zece contra unu, că Biancini va ieşi învingător din această luptă», spuse un adversar politic al irlandezului. Şi din toate părţile se auziră strigăte de «bravo», «bravo»!

Printr-o ieşire laterală a circului năvăli deodată afară o ceată de tineri încărcaţi cu cutii care erau pline cu panglici mici: roşii şi albastre.

«Doamnelor şi domnilor, cumpăraţi panglici roşii sau albastre: cele roşii pentru cavalerul Giuseppe Biancini, renumitul campion; iar cele albastre pentru omul mascat!»

— «O idee minunată», spuse domnul mic şi gras, «în modul acesta fiecare îşi poate manifesta părerea sa. Dă-mi o panglică roşie, chiar de ar costa un cent!»

Era şi aici practicat obiceiul, atât de răspândit în Anglia şi Statele Unite, de a-ţi manifesta simpatia şi interesul pentru unul din adversarii ce se luptă, purtând panglici de o anumită culoare.

În câteva clipe, mulţimea se împodobise cu panglici, cei mai mulţi purtând cu mândrie panglica roşie. Numai ici, colo se găsea câte unul care avea curajul ca, purtând panglica albastră, să-şi manifeste încrederea în succesul omului mascat.

Şi micii vânzători alergau întruna, strigând:

«Cumpăraţi panglici, domnilor, una roşie pentru cavalerul Biancini, una albastră pentru omul mascat»!

În sfârşit, se deschiseră porţile grele şi înalte ale circului, iar mulţimea se năpusti spre ghişeele de bilete din holul feeric luminat.

Sus, deasupra galeriilor de rangul al IV-lea, sub acoperişul circului, se găsea o cameră mică, a cărei uşă avea o deschizătură rotundă.

Această deschizătură servea pentru un reflector în diferite culori care, cu ajutorul luminii de magneziu aprinsă în cameră, ilumina diferitele părţi ale arenei circului, oferind astfel tablouri minunate.

La reflector, se afla un lucrător bătrân, care tocmai atunci îşi lua masa de seară.

Deodată, uşa cabinei sale se deschise, făcându-şi apariţia un tânăr elegant îmbrăcat şi cu o crizantemă la butoniera fracului. Salută surâzând pe lucrătorul de lângă reflector, spunându-i:

— «N-ai vrea să câştigi 100 de dolari?»

— «Cu cea mai mare plăcere, dacă nu cumva îmi cereţi să mă arunc de aici cu capul în jos, căci în cazul acesta nu mi-ar mai folosi la nimic suta de dolari».

— «Nici nu-mi trece prin gând să-ţi cer ceva primejdios. E vorba numai de o glumă. Vezi placa aceasta de sticlă! S-o proiectezi la un moment dat, în jos, şi anume, exact pe bluza de mătase a unei doamne, care va veni în loja de colo, de sub loja prezidenţială!»

— «S-a făcut, Sir, dacă nu-mi cereţi mai mult. Dar nu voi avea oare vreo neplăcere din cauza aceasta?»

— «Fii liniştit! E o glumă inofensivă şi nepericuloasă. Pe bluza de mătase a d-nei va apărea o panglică albastră — nimic mai mult! Când vei vedea că lupta celor doi adversari devine înverşunată, numără încet până la zece şi bagă apoi placa de sticlă în reflector. Să îndrepţi însă reflectorul în aşa fel, ca lumina lui să cadă drept pe bluza albă de mătase a d-nei din lojă!»

— «O, Sir, sunt meşter într-asta, căci lucrez de zece ani la acest reflector!»

Străinul scoase două bancnote mari din portmoneul său, dându-le lucrătorului, a cărui faţa strălucea de bucurie.

«Dacă voi fi mulţumit de d-ta, îţi voi dubla suma», zise el. «Dar înainte de toate, trebuie să fii discret, dragul meu; iar după reprezentaţie sparge în mii de bucăţi această placă şi aruncă-le».

Străinul salută politicos pe lucrătorul de la reflector şi dispăru.

Câteva minute mai târziu, el intră printr-o uşă dosnică în garderoba circului Barnum, încuind-o după el, cu băgare de seamă.

În timpul acesta, campionul mondial de scrimă, cavalerul Giuseppe Biancini, se pregătea în cabina sa pentru lupta care urma să aibă loc în seara aceea.

În fata oglinzii, îşi pieptăna cu îngrijire părul şi mustăţile lui negre.

— «Să n-ai nicio grijă, scumpa mea Fioretta», spuse el tinerei elegante, care se instalase într-un divan. «Voi termina repede cu «necunoscutul» mascat. Nu făcea să pierd ocazia de a câştiga atât de uşor 50.000 de dolari. Când ne vom înapoia la Paris, îţi voi cumpăra acolo un colier scump de briliante, căci vreau să te împodobesc ca pe o regină. Te iubesc, Fioretta, îmi eşti mai dragă ca viaţa. Jură-mi,

Fioretta, că-mi vei rămâne totdeauna credincioasă!»

Înfocatul italian se aruncă la picioarele graţioasei sale soţii, uitându-se rugător în ochii ei.

«Dar tu ştii foarte bine, Giuseppe», răspunse Fioretta, «că numai pe tine te iubesc şi că nu mă gândesc la niciun alt bărbat. Cum de mă poţi chinui într-una cu gelozia ta?»

— «Da, da, tu eşti o sfântă», spuse campionul, îmbrăţişând pe frumoasa femeie. «Când mă uit la tine, pe timpul unei lupte, sunt sigur de izbânda mea. Tu vei fi şi astăzi în imediata mea apropiere. Te vei aşeza în loja aceea, care se află sub loja prezidenţială, iar eu îmi voi alege astfel locul, ca să te pot vedea în orice clipă!»

— «Mi se pare că a început reprezentaţia», spuse Fioretta, ridicându-se. «Las pardesiul meu aici în cabină. Îţi plac în noua mea toaletă, Giuseppe? Nu-i aşa că e foarte frumoasă bluza asta din mătase albă de China?»

— «E frumoasă, fiindcă are norocul s-o porţi tu», răspunse campionul. «Şi acum lasă-mă să-ţi mai sărut o dată guriţa ta dulce, Fioretta. Dar ce înseamnă asta?», întrebă foarte uimit Biancini. «De ce porţi o panglică roşie pe bluza ta albă?»

— «Nu ştii că port panglica roşie ca să demonstrez astfel credinţa mea fermă în succesul tău? Toţi spectatorii care cred în izbânda ta poartă panglici roşii, iar acei care sunt atât de nebuni ca să creadă în succesul omului mascat, poartă panglica albastră!»

— «O, scumpa, draga mea iubită!» spuse Biancini, strângându-şi la piept soţia. «Tu porţi culoarea mea: panglica roşie! Îţi mulţumesc pentru această dovadă de dragoste, îţi mulţumesc din suflet!»

Se auzi sunetul ascuţit al unui clopoţel.

Cu toate că programul era excepţional de bogat în acea seară, publicul îl urmărea cu puţin interes.

Toţi aşteptau cu înfrigurare marele eveniment al serii: lupta cu floreta între cavalerul Giuseppe Biancini şi omul mascat.

În sfârşit, arena cea mare fu aranjată pentru luptă.

Lachei în livrele scumpe aduceau mesele mici pe care se găseau armele: florete strălucitoare.

În jurul unei mese, se aşezaseră arbitrii. Ei fuseseră aleşi dintre cei mai renumiţi sportsmeni ai Statelor Unite.

Se făcu o tăcere solemnă. Răsunară apoi trei semnale de fanfară, iar în arenă apăru cavalerul Giuseppe Biancini.

Publicul îl primi cu aplauze furtunoase.

Cu o mişcare graţioasă — teatrală — el îşi scoase pelerina neagră cu care era acoperit şi rămase cu pieptul gol în mijlocul arenei.

După ce Biancini se înclină în toate părţile, aruncând o privire fierbinte frumoasei sale soţii, se dădu la o parte.

Iarăşi răsunară semnale de fanfară şi omul mascat îşi făcu apariţia.

Păşi liniştit şi încet până în mijlocul arenei, fiind însă primit cu aplauze rare şi răzleţe.

Cine era oare acest necunoscut care cutezase să provoace la luptă pe renumitul campion? Cine era îndrăzneţul care îşi pusese în gând să înfrunte pe cavalerul Giuseppe Biancini!

Nu era oare vreun american? Nu, asta nu era posibil! Sportemenii din rândurile spectatorilor nu simţeau nici un pic de simpatie pentru omul mascat, care prin încercarea lui punea în joc bunul renume al poporului american. Şi totuşi, acest corp puternic şi frumos, pieptul înalt şi bine dezvoltat, umerii de oţel, braţele splendid formate şi mâinile graţioase nu dovedeau oare că acest tânăr reprezintă tipul clasic al sportsmanului american?

O, dacă i s-ar putea vedea faţa! Dar faţa îi era ascunsă sub o mască neagră de mătase. I se zărea numai gura mică şi frumoasă, bărbia energică şi doi ochi strălucitori, în care nu se oglindea nicio urmă de emoţie.

După ce se citiră condiţiile luptei, cei doi adversari îşi aleseră floretele.

În întreg circul se făcu o linişte adâncă, ca într-o biserică.

— «Atenţie, gata!», anunţă conducătorul luptei.

Cei doi adversari se năpustiră unul asupra altuia, ca şi tigrii ce se luptă pentru o pradă.

Tăişurile floretelor străluceau şi se ciocneau între ele cu sunete ascuţite.

În momentul când începu lupta, se făcu întuneric în arena mare a circului. Numai locul unde luptau cei doi adversari rămăsese luminat.

După câteva secunde, publicul îşi dădu seama că italianul era superior.

Omul cu masca se apăra foarte abil, reuşind să pareze prin mişcări iscusite atacurile adversarului. Iuţeala şi variaţia atacurilor cu care Biancini căuta să-l răpună îl ameninţau însă serios.

La un moment dat, omul mascat se putu feri numai cu greu, printr-o săritură sprintenă la o parte, de arma ascuţită a lui Biancini. Acesta începu să lupte şi cu mai mult avânt şi pasiune.

Omul mascat sări înapoi, reuşind să ajungă pe locul ce se găsea drept sub loja prezidenţială.

În acel moment, Biancini se uită triumfător spre loja în care se afla adorata sa Fioretta, steaua sa norocoasă… dar, vai de el ce văzu…

Ce înseamnă asta oare? Mâna italianului ţinând strâns floreta, începu să tremure. Timp de o secundă, Biancini rămase ca împietrit. Colo sus, în lojă, Fioretta stătea în picioare, cu obrajii aprinşi şi cu ochii strălucitori, iar pe bluza sa albă strălucea… o panglică albastră.

În momentul următor, soarta luptei fu decisă.

Într-o clipă, omul cu mască reuşi să înfigă vârful floretei în umărul

lui Biancini, care îşi pierdu prezenţa de spirit.

Biancini scoase un ţipăt şi se dădu înapoi. Din rana uşoara de la umăr picurau stropi de sânge.

«Gata!», strigă arbitrul cu glas tare, «declar învingător pe omul mascat!»

Izbucniră aplauze aşa de furtunoase, de se părea că se prăbuşeşte acoperişul circului. Imensa mulţime de spectatori striga entuziasmată:

«Trăiască «mascatul», care a învins pe campionul mondial Giuseppe Biancini!»

Când se făcu însă dintr-o dată lumină în circ, omul cu masca dispăruse.

Istovit, Giuseppe Biancini — campionul învins — se retrase în cabină. Când frumoasa sa soţie îi ieşi înainte, el o respinse brutal, strigându-i:

— «Şarpe, tu m-ai înşelat; ai purtat panglica albastră a celuilalt!»

— «Pentru numele lui Dumnezeu!» exclamă Fioretta, plângând cu lacrimi fierbinţi. «Ţi-ai pierdut minţile? Nu vezi că port încă panglica roşie, culoarea ta?»

Biancini îşi trecu mâna tremurândă peste ochi, platină din cap şi murmură:

— «Mi se pare că am avut un moment de buimăceală! Şi totuşi am văzut foarte bine că te împodobiseşi în lojă cu o panglică albastră! — Cine bate la uşă? Nu vreau să văd pe nimeni!»

— «O secundă numai», se auzi o voce şi directorul circului întră. «Maestro Biancini», zise el, «regret din suflet că ai suferit o înfrângere astă seară, dar vin cel puţin să-ţi aduc o mângâiere. Omul mascat, care şi pentru mine e o persoană absolut enigmatică, mi-a trimis chiar acum un cec de 50.000 de dolari, cu rugămintea să ţi-i predau dumitale».

— «Cincizeci mii de dolari!», exclamă italianul. «Am cel puţin deosebita satisfacţie că am fost învins de un gentleman.

Dar cum de s-au întâmplat oare toate acestea, cum de-am putut să confund panglica roşie a soţiei mele cu una albastră? Asta numai D-zeu o ştie!»

Dar nu numai D-zeu ştia. Omul de la reflector ar fi putut să-l informeze foarte exact pe Biancini. Acest om era însă mai tăcut ca un mormânt şi spărsese în mii de bucăţi placa de sticlă.

IV. TIGRUL DIN WHITECHAPEL

Un pelerinaj la malurile Hudsonului, de proporţiile celui din după amiaza zilei care urmase luptei de scrimă din circul Bamum, nu se mai văzuse la New-York.

În zorii zilei, apăruseră în întreg oraşul afişe uriaşe anunţând următoarele:

«Concurs de înot pe distanţa de 5000 yarzi pentru premiu de 50.000 dolari!

«Misteriosul «mascat», care a învins ieri seară pe cavalerul Giuseppe Biancini, renumitul campion mondial de floretă, a provocat acum pe cel mai bun înotător din lume:

Fred Willington.

Concursul va decide asupra deţinerii titlului de campion mondial şi va avea loc astăzi la amiază, orele 12.

Locul de plecare este podul din Brooklyn».

Asta fusese de ajuns pentru a aţâţa curiozitatea întregii populaţii. Încă de pe la ora 9 dimineaţa, toate podurile fuseseră ocupate de o mulţime imensă, aşa că poliţia trebui să intervină, spre a menţine întrucâtva ordinea.

Nu venise însă numai populaţia săracă a cartierelor din jurul Hudsonului. Concursul atrăsese şi pe membrii aristocraţiei financiare a New Yorkului. Această aristocraţie bănuia — pe drept cuvânt — că omul, care e în stare să ofere un premiu de 50.000 de dolari, trebuie să fie unul dintre ai lor.

Un antreprenor cu spirit comercial adusese mii de scaune, pe care le plasase la diferitele poduri, închiriindu-le apoi cu preţul de 20 până la 100 dolari.

Pe podul de unde trebuia să înceapă concursul de înot se lăsase un loc liber pentru cei doi adversari. Cu câteva minute înainte de ora 12, se găsea aici Fred Willington în faţa aceluiaşi juriu, care funcţionase şi în seara trecută la circul Barnum.

Purta un costum de baie din mătase, care acoperea în aşa fel corpul său zvelt şi totuşi musculos, încât îi rămâneau libere numai braţele şi picioarele, de la genunchi în jos.

Lângă Fred Willington se găsea antrenorul său, un domn mai în vârstă şi cu o faţă de buldog, care-i şoptea neîntrerupt:

«Te felicit pentru norocul tău, dragă Fred. N-a reuşit încă nimeni înaintea ta să câştige 50.000 de dolari într-un singur tur de înot. Tu ai un mare noroc. Totuşi, dragul meu, te găsesc cam palid. Nu cred să-ţi fie teamă de omul care-şi închipuie că te va întrece la înot!»

— «Să-l ia dracu!» răspunse Fred Willington. «Mi-e tot atât de puţin frică de el ca şi unui elefant de musca ce se aşază pe trompa lui.

Dar tu ştii, dragă Johnny, că nu pot suferi să văd adunaţi atâţia oameni la un loc. Dacă e şi el printre ei? O, Dumnezeule, dacă i-a reuşit cumva să evadeze din închisoare şi dacă se foloseşte de această ocazie, ca să-mi vâre un glonţ în coaste, sau să-mi arunce o bombă între picioare?»

Şi Fred Willington, campionul mondial de înot, privi cu spaimă în rândurile mulţimii adunate, iar trăsăturile lui deveneau tot mai stinse şi obosite.

«Să ştii, Johnny» — îngână el cu vocea stinsă — «că hotărârea mea este luată. Cu cei 50.000 de dolari pe care îi voi câştiga astăzi am să plec de aici. Nu mai vreau să rămân în Statele Unite. Într-o bună zi tigrul din Whitechapel tot va fi eliberat şi va afla că eu sunt aici, în Statele Unite! Nu...»

— «Ora 12!» spuse în acea clipă unul din membrii Juriului. «Omul cu mască preferă oare să renunţe la concurs?»

— «Iată-l!» spuse un altul. «Sare acum peste barieră!»

Într-adevăr, la ultima bătaie a ceasului, o siluetă zveltă şi elegantă, într-un tricou negru de mătase, sări peste barieră.

În clipa următoare, necunoscutul care purta şi astăzi o masca de mătase pe faţă, se înclină în faţa juriului, adresându-se apoi lui Fred Willington:

«Dacă vă convine, putem sări în apă printr-un salt mortal!»

Fred Willington privi speriat la omul mascat.

N-ar putea fi oare acesta Tom Graham?

«Fleacuri»! îşi spuse el. «Tom Graham era spătos, cu umerii laţi şi avea păr cărunt şi aspru pe cap. Nu, asta e exclus, n-are de ce să-mi fie frică de acest necunoscut».

«Sunt gata», răspunse Fred Willington, ridicându-se, «dacă nu cumva vă răzgândiţi în ultima clipă. Gândiţi-vă, apa este rece şi foarte adâncă!»

Omul cu masca nu răspunse, ci ridică numai din umeri. Apoi, se întoarse către arbitrii, spunându-le liniştit şi rece:

«Dacă permiteţi, domnilor, atunci începem!»

Membrii juriului coborâră treptele de piatră ce duceau la malul fluviului şi se instalară apoi într-o barcă cu motor, care trebuia să urmeze pe cei doi înotători.

Omul cu masca sări pe balustrada-podului, aşezându-se în poziţia de plecare.

Cei doi adversari se aruncară apoi în apă, dispărând pentru câteva clipe şi revenind iarăşi la suprafaţă, de unde porniră înotând şi tăind repede valurile fluviului.

Era o luptă de întrecere disperată, cum nu se mai văzuse până atunci. Willington îşi încordă toate puterile ca s-o ia înainte, dar adversarul său, zvelt şi sprinten, se ţinea aproape de el.

În modul acesta, cei doi inşi străbătură, printre valuri, peste 2000 yarzi, într-un tempo nebun.

Mulţimea de pe ambele maluri, precum şi cei care urmăreau cu bărcile pe înotători, fură cuprinşi de o enervare extremă.

— «Willington i-o ia înainte, va învinge cu siguranţă!»

— «Ce naiv trebuie să fie mascatul, închipuindu-şi că va întrece pe cel mai bun înotător din lume!»

— «Dar şi mascatul se ţine destul de bine, e un înotător excelent. Willington nu se poate debarasa de el!»

Aşa se şi părea că e cazul, căci după 3700 de yarzi, cei doi adversari înotau cot la cot.

În sfârşit, Fred Willington încordându-şi toate puterile, reuşi să întreacă puţin pe adversarul său. Era totuşi extrem de enervat că nu reuşise încă să-l obosească.

Avea oare mascatul muşchi de fier şi un motor în piept în loc de plămâni?

«Să mă las învins astăzi? Asta ar însemna să pierd titlul de campion mondial şi aş fi ruinat!», reflectă Fred Willington.

Cu braţele sale vânjoase, Fred îşi croi drum prin valuri, înaintând tot mai mult, cu o viteză nebună. Şi într-adevăr, acest tempo extraordinar întrecea puterile mascatului, care rămânea tot mai mult în urmă, fiind ca şi bătut.

Ţinta se apropia! Încă o sută de yarzi şi podul de la Brooklyn, pe care flutura un steag, ar fi fost atins! «Înainte, Fred Willington, mai ai numai o sută de yarzi; ţine-te bine!»

Mulţimea striga, jubila şi îmbărbăta pe Fred Willington.

Acesta se avântase spre pod, de care nu-l mai despărţeau decât câţiva yarzi.

Deodată însă, trecând pe lângă o barcă mică, el ieşi pe jumătate din apă, iar în clipa următoare spectatorii de pe pod îl văzură cum ridica braţele drept în sus şi apoi…?!

«Tom Graham, tigrul din Whitechapel» ţipă înspăimântat campionul mondial de înot, leşinând şi scufundându-se în apă.

Peste locul unde se scufundase Fred Willington, trecu înotând omul mascat, care după trei secunde atinse ţinta, devenind învingător.

În timp ce mulţimea trepida de entuziasm şi în timp ce orchestra de pe pod executa un marş de biruinţă, omul cu mască se aruncă din nou în apă, înotând spre locul unde dispăruse Fred Willington şi cufundându-se în adâncime. Urmară câteva clipe de cumplită emoţie, în care toţi strigau şi vociferau, de teamă că nu vor mai revedea în viaţă pe cei doi înotători.

Dar iată că din apă apăru un braţ alb şi apoi un cap: era omul cu masca. Apăru apoi un alt braţ al acestuia, ţinând strâns de păr pe Fred Willington şi trăgându-l cu putere până sub pod. Aici, spectatorii luară

din mâna necunoscutului pe Fred Willington, care era încă în nesimţire. Când după îngrijirile date de medic, acesta îşi reveni iarăşi în simţiri, află ca a fost învins, dar totodată i se înmână şi un plic, conţinând 50.000 dolari în numerar, trimişi de necunoscutul mascat.

În timp ce mulţimea se împrăştia, o barcă mică şi îngustă plutea, în josul fluviului, oprindu-se la colţul străzii Howard.

În barcă se aflau doi oameni: un bărbat cu părul roşu şi bine îmbrăcat, care vâslea şi un altul cu faţa galbenă, ochi sticloşi de beţivan, păr aspru şi barba neîngrijită.

Roşcovanul se uită atent în toate părţile, apoi aruncă peste însoţitorul său o mantilă lungă şi neagră, îl ridică şi îl duse în braţe la mal.

Se urcă apoi cu povara sa într-o maşină închisă, care-l aştepta şi plecă cu mare viteză la o clădire din strada 56, cunoscută în întreg oraşul sub numele de «Muzeul figurilor de ceară».

Intră în muzeu pe o uşă dosnică şi încredinţă corpul învelit în mantilă unui domn îmbrăcat în negru, care era probabil îngrijitorul muzeului.

— «Te vei convinge singur, domnul meu», zise roşcovanul, «că manechinul d-tale n-a fost deloc stricat.

Stăpânul meu ţi-a achitat cei 5.000 de dolari. Sunt sigur că vei păstra cea mai strictă discreţie!»

— «Poţi fi sigur de aceasta», răspunse îngrijitorul şi transportă apoi manechinul cu barba căruntă şi ochi sticloşi în cabinetul «monştrilor» din muzeul figurilor de ceară. Îl aşeză apoi pe o estradă înaltă, care purta următoarea inscripţie: «Tom Graham, supranumit tigrul din Whitechapel!»

V. «LOVITURA» PERCY

În seara următoare, sala cea mai vastă din întreg New Yorkul era plină de o mulţime enormă, venită să asiste la o luptă care stârnise un interes şi mai mare decât cele precedente.

Joe Janson, regele negru al boxerilor, disputa un meci de box cu omul mascat, care-l provocase pentru un premiu de 50.000 dolari.

Mulţimea ocupase întreaga sală, până la cel din urmă loc al galeriei.

Negrul, de o statură uriaşă şi musculoasă, apăru pe estradă, însoţit de adversarul său, care era cu mult mai mic, dar mai zvelt decât el.

Unul din arbitri citi cu glas tare condiţiile luptei, dând apoi semnalul pentru începerea ei.

Cu un răcnet bestial, după cum îi era totdeauna obiceiul, vânjosul negru se năpusti asupra adversarului său.

Prin mişcări şi salturi abile, mascatul reuşi să evite loviturile negrului, a cărui vădită superioritate fizică fu echivalată de repeziciunea şi iscusinţa adversarului său.

Mascatul parcurgea întreaga estradă, silind pe Joe Janson să-l urmeze pas cu pas, ca să-l poată lovi. În momentul însă când pumnul de fier al negrului ameninţă să lovească pe omul cu masca, acesta se aruncă la pământ, aşa că uriaşul lovi în vânt, împleticindu-se din cauza vitezei.

Tânărul se strecură printre picioarele negrului, care trebuia să fie foarte atent, ca să scape de loviturile neaşteptate ale sprintenului său adversar.

Trecură astfel zece reprize, fără ca o singură lovitură să-şi aibă efectul dorit. Negrul era lac de sudoare, aşa că pe timpul pauzelor trebuia să fie mereu fricţionat cu apă rece, spre a se mai putea ţine pe picioare. În cea de a unsprezecea repriză, negrul reuşi în sfârşit să aplice o lovitură formidabilă în braţul stâng al mascatului.

Pumnul de fier al negrului se abătu cu atâta forţă încât publicul fu ferm convins că mascatul nu se va mai putea folosi de braţul lovit.

Dar în clipa următoare, omul cu masca ridică râzând braţul său stâng şi se dădu la o parte din faţa adversarului, care vroia să se folosească de ocazie, spre a se năpusti cu o nouă lovitură.

Pe timpul celei de a douăsprezecea reprize nu se petrecu nimic important. Începu repriza a treisprezecea:

«13 e o cifră cu ghinion, Joe Janson!» strigă mascatul cu glas tare, aşa că întreaga asistenţă auzi cuvintele lui.

Ca o pasăre rapace care vrea să-şi doboare prada cu o lovitură puternică de cioc, mascatul se învârtea în jurul negrului uriaş. Acesta se clătina ca un beţiv apărându-se cu pumnii săi de fier, dar neputând să treacă la atac.

La un moment dat, omul cu masca se năpusti cu o iuţeală fulgerătoare asupra negrului. Acesta ridică pumnul spre a lovi pe

iscusitul său adversar, dar tânărul se retrase repede şi abil, aruncându-se apoi din nou, cu toată forţă, asupra regelui boxerilor şi aplicându-i o lovitură puternică în regiunea inimii.

Joc Janson căzu jos, ca lovit de un trăsnet. Corpul său se zvârcolea pe scândurile estradei; iar arbitrii alergau în jurul lui, unul din ei ţinând mâna întinsă peste cel doborât.

Conducătorul luptei începu să numere cu glas tare până la zece. Negrul scrâşni din dinţi, ştiind că va fi declarat învins, dacă nu va reuşi să se ridice înainte ca arbitrul să fi numărat până la zece.

Dar toate sforţările sale disperate de a se ridica, fură zadarnice, căci cădea mereu înapoi!

«Nouă… zece!» strigă entuziasmat arbitrul. «Mascatule, oricine vei fi tu, constată că cel de al treilea campion zace învins la picioarele tale!»

Un uragan de aplauze cutremură întreaga sală.

«Jos masca, jos masca!» strigau mii de voci. «Vrem să ştim cine e omul care a învins pe cei trei campioni mondiali, recâştigând pentru rasa albă titlul de campion al boxului!»

— «Aceasta o veţi afla imediat!» strigă învingătorul, scoţându-şi în clipa aceia masca de pe faţă. «Trăiască steagul american!» strigă el din nou în faţa mulţimii.

— «E Percy Stuart, un american!» strigară mai multe glasuri entuziasmate, «A învins trei campioni mondiali!»

Mulţimea nu se mai putu stăpâni. Din toate părţile, publicul alergă spre estradă. Percy Stuart fu ridicat pe umeri şi dus în triumf de jur împrejurul sălii, în timp ce muzica intona imnul american.

Numai într-un târziu şi cu multă greutate, Percy Stuart reuşi să se elibereze din braţele admiratorilor săi.

Începând din acea zi, lovitura de box ce se aplica în regiunea inimii fu numită «lovitura lui Percy».

După douăzeci de minute, Percy Stuart părăsi sala printr-o uşă dosnică.

Deodată, se văzu în faţa unui om îmbrăcat în negru, care îl salută politicos şi îi înmână un plic sigilat.

Percy Stuart deschise plicul lângă un felinar electric din stradă, citind o comunicare din partea «Excentric-Clubului».

Iat-o:

A DOUA PROBLEMĂ

«Va trebui ca, în termen de 3 zile, mister Percy Stuart să pătrundă sub orice pretext în ospiciul de nebuni al doctorului Jefferson.

Sub obligaţia cuvântului său de onoare, va trebui apoi ca

mister Percy Stuart să facă timp de 4 săptămâni pe nebunul şi să nu dea nimănui de bănuit că nu e într-adevăr nebun.

Va reuşi oare mister Percy Stuart să înşele privirea ageră a renumitului medic Jefferson?»

«Excentric-Club».

---- VA URMA ----